

# CUPRINS

<b>Introducere</b> .....	9
<b>SECȚIUNEA UNU:</b>	
În căutarea tânărului înzestrat.....	11
1. Apar în viața mea Linda și Bartholomew .....	13
2. Încep Lecțiile .....	44
3. Dispozitive Energetice.....	72
<b>SECȚIUNEA DOI:</b>	
Continuare la „Custozii” .....	95
4. Transcrierile Cu Janice, Care Au Fost Omise .....	96
5. Planeta Unde Este Depozitată Cunoașterea.....	149
<b>SECȚIUNEA TREI:</b>	
Misterele Pământului.....	175
6. Atlantida.....	176
7. Misterul Piramidelor .....	259
8. Mistere Neelucidate.....	286
<b>SECȚIUNEA PATRU:</b>	
Vibrații, frecvențe și nivele.....	343
9. Trezirea .....	344
10. Locul Numit „Acasă” .....	367

## SECȚIUNEA CINCI:

Metafizică sau fizică cuantică?.....	417
11. Universuri Paralele .....	318
12. Energia Și Asistenții.....	461
13. Folosirea Și Manipularea Forței De Energie .....	506
14. Transformarea Corpului Uman.....	540
15. Omul Mecanic .....	588
16. Dumnezeu Sursa? .....	611
<b>Despre autoare</b> .....	627

# INTRODUCERE

Vă recomand cu tărie să citiți mai întâi cartea *Custozii*, înainte să abordați informațiile din cartea de față. Acest volum este o continuare sau urmare a acelei cărți. *Custozii* prezintă rezultatele muncii mele cu cazuri OZN și răpiri extraterestre începând din anul 1986 și ilustrează progresul cercetărilor mele de la simplu la complex. Am descoperit că rapoartele de observare de OZN-uri și răpirile erau doar vârful icebergului. Pe măsură ce munca mea a progresat, am primit informații din ce în ce mai complexe. Când am adunat materialul pentru *Custozii*, mi-am dat seama că volumul de informații era prea mare și conținea date care se îndepărtau de subiectul OZN și plonjau în concepte metafizice complexe. Am hotărât atunci să pun la păstrare o parte din materialul care se ocupa cu teoriile și lucrurile complicate, cu intenția de a le include într-un volum aparte. Astfel a rezultat cartea de față.

Presupun (probabil, incorect) că atunci când cititorii vor ajunge să citească această carte, îmi vor cunoaște deja trecutul de investigatoare a domeniului paranormal, prin folosirea hipnozei. Am început lucrul cu hipnoza în anii 1960, prin metodele vechi care se foloseau atunci. După ce copiii mei au crescut și au pornit pe drumul lor, am reluat lucrul cu hipnoza în anul 1979. Doream să mă concentrez pe regresiiile în vieți trecute și pe terapia vieților trecute. În acest scop am studiat metode noi de inducție care erau mai rapide și foloseau imagini și vizualizări. De-a lungul anilor de terapie și investigație mi-am dezvoltat propria tehnică de lucru, care folosește exclusiv starea de transă „somnambulă”. Prin această metodă am reușit să mă cablez la comoara vastă de informații transmise direct din mintea subconștientă.

Pe măsură ce munca mea a progresat, au apărut entități care au profitat de starea de transă adâncă, pentru a comunica prin intermediul clienților mei. Această comunicare încă mai continuă după 20 de ani, și informațiile continuă să curgă. Le voi include în cărțile care vor urma. Mi s-a spus că am trecut cu bine de în-

cercările la care m-au supus și voi primi răspuns la orice întrebare pe care o voi pune, pentru că am transmis mai departe informațiile fără să le schimb sau să le cenzurez. Eu sunt reporter, sunt o investigatoare a domeniului paranormal, sunt o exploratoare care merge pe urma „cunoașterii pierdute”, iar căutările mele sunt fără sfârșit.

Cititorul va observa că entitățile care au venit să comunice folosesc vocabularul din mintea clientului cu care lucrez și apelează de multe ori la analogii, încercând să explice inexplicabilul într-un mod pe înțelesul oamenilor. Adeseori folosesc cuvinte care nu sunt corecte (în limba engleză). Uneori inventează cuvinte pornind de la substantivele și verbele cele mai apropiate ca sens (de ce anume vor să exprime), folosesc cuvintele pe care le pot găsi în mintea clientului cu care lucrez. Indiferent cum procedează, comunicarea funcționează și în final reușim să înțelegem ce încercă să ne transmită.

**Dolores Cannon**

## APAR ÎN VIAȚA MEA LINDA ȘI BARTHOLOMEW

Inițial am vrut să includ povestea Lindei în cartea *Custozii*, dar cartea s-a făcut atât de groasă încât a trebuit să renunț la această secțiune. Întâlnirea cu Linda, faptul că în cele din urmă am ajuns ca să lucrez cu ea, au fost parcă predestinate și s-au întâmplat multe lucruri ciudate, lucruri cu semnificații neobișnuite. Ne-am întâlnit când am făcut prima mea lectură publică, în localitatea Little Rock din Arkansas, în vara anului 1989. Tocmai se tipărise primul volum din *Conversații cu Nostradamus* și începusem să promovez cartea oferind lecturi publice și semnând volumele tipărite „în dosul curții”, ca să zic așa, atât era de aproape locația de casa mea. După ce mi-am prezentat cartea și am citit din ea, Linda a fost una dintre persoanele numeroase care au adus un exemplar și au stat la coadă ca să obțină un autograf de la mine. În timp ce îi semnau exemplarul, mi-a înmânat cartea ei de vizită și a spus că dacă vroiam să lucrez cu cineva, ea este disponibilă. Părea foarte conștientă de cum se comporta, de ceea ce spunea și a fost destul de reținută cu acea ocazie. Și alți oameni mi-au dat cartea de vizită sau și-au scris numele și informația de contact pe bucățele de hârtie. Unii au spus chiar că s-au întâlnit cu OZN-uri. Mi-am luat notițe pe acele cărți de vizită și le-am promis că îi voi căuta, pentru că pe vremea aceea făceam investigații în domeniul OZN-urilor cu domnul Lou Farish din Arkansas. Dar curând mi-am dat seama că ar fi imposibil să mă întâlnesc cu atâta lume.

În trecut am încercat întotdeauna să lucrez cu cineva care dorea o regresie hipnotică într-o viață trecută, pentru că știam cât de important poate fi acest lucru pentru fiecare om. Dar după ce mi s-a publicat prima carte, a început un adevărat bombardament de cereri și curând mi-am dat seama că lucrurile nu erau chiar atât

de simple. Viața mea părea că nu va mai reveni niciodată la ritmul domol și la stilul normal pe care-l avusese înainte. Era greu să mă întâlnesc cu atâția oameni și să vorbesc cu ei, iar să fac regresii cu atâta lume mi se părea ceva nerealizabil. Am presupus că cea mai mare parte dintre ei erau mânați de curiozitate și căutau doar să experimenteze cum este o regresie, în loc să caute răspunsuri la problemele din viața lor. Am pus cărțile de vizită și bucățelele de hârtie în poșetă și aveam intenția de a-i contacta când va fi posibil. Și cartea de vizită a Lindei se afla printre cărțile de vizită din poșetă, dar m-am lăsat prinsă în atât de multe evenimente, încât nu am mai reușit să-i caut pe Linda sau pe ceilalți. Pe vremea aceea ea nici nu era pentru mine o persoană de care să-mi amintesc, era doar o față neclară într-o mulțime de fețe.

Câteva luni mai târziu am revenit în localitatea Little Rock pentru o altă lectură și am avut prima mea sesiune cu Janice. Am făcut un efort deosebit ca să o întâlnesc, pentru că ea credea că a avut o experiență cu OZN-uri. Curând mi-am dat seama că acest caz necesita investigații suplimentare. Am făcut aranjamente să lucrez cu ea de fiecare dată când călătoream cu mașina în localitatea respectivă. Era un drum lung de patru ore. Povestea lucrurilor uimitoare pe care le-am descoperit atunci este prezentată în secțiunea a doua a cărții *Custozii*.

Printr-o coincidență am descoperit că Linda era prietenă cu Janice, care mi-a spus că Linda era dezamăgită că nu am mai contactat-o. I-am explicat situația lui Janice – eram copleșită de cereri care veneau acum atât telefonic cât și în scrisori, și devenisem foarte selectivă în alegerea celor cărora le dedicam timp ca să lucrez cu ei. Pentru că Janice a spus că Linda dorea foarte mult să mă întâlnească, am programat-o fără niciun chef pentru o întâlnire în următoarea mea călătorie în localitatea Little Rock, în iarna anului 1989. Nu prea aveam chef, pentru că știam că voi fi foarte ocupată, pentru că programasem deja mai multe sesiuni și trebuia să fac și o lectură publică. Știam din experiențele trecute că o mulțime de oameni vor dori să mă viziteze și voi rămâne până târziu în noapte în locul unde făceam lectura. Îmi făceam griji că mă voi

încărca cu prea mulți oameni mânați de curiozitate, dar din respect pentru Janice am fost de acord să mă întâlnesc cu Linda. Nu mă așteptam să rezulte nimic deosebit din această sesiune, și în mod cert, nu credeam că va fi începutul unei relații de durată între noi.

De fiecare dată când călătoream la Little Rock stăteam la prietena mea Patsy, care îmi permitea să fac regresiiile acasă la ea. Întotdeauna Patsy era la muncă și ne bucuram de intimitate, fără a fi deranjate. Când a sosit Linda, ne-am așezat în livingul lui Patsy și am discutat.

Era o femeie atrăgătoare de aproximativ 40 de ani, îmbrăcată frumos, cu părul aranjat atrăgător. Nu părea a fi genul (dacă putem spune că există un gen) de persoană care dorea să-și exploreze viețile trecute printr-o regresie. Era o femeie de afaceri care avea magazinul ei de animale favorite. Cea mai mare parte a copiilor ei crescuseră deja și plecaseră de acasă ca să-și construiască propria viață. Era o persoană liniștită care vorbea frumos, nu genul de persoană care visează fără rost sau își imaginează diverse lucruri. Era o persoană care avea o viață plină și era foarte ocupată.

Când a auzit despre prima mea prezentare și lectură publică a cărții, a simțit un impuls copleșitor de a merge și ea la acest eveniment, deși nu prea o interesa Nostradamus. A spus că a fost emoționată în noaptea lecturii și aștepta să se întâmple ceva, deși nu ar fi putut spune ce anume. Când se afla în sală în timpul prezentării mele, i-a spus soțului că simțea un impuls irezistibil de a vorbi cu mine. Deși impulsul era copleșitor, a ezitat să se apropie. După lectura în public a stat la coadă ca toți ceilalți care așteptau un autograf și în timp ce stătea la coadă, se întreba dacă să vorbească cu mine sau nu. Îi era teamă că nu am să o înțeleg, dar soțul său a încurajat-o și i-a spus că dacă simțea cu atâta putere că vrea să vorbească, ar fi bine să facă ceea ce simte și să meargă până la capăt, dar când a venit clipa a reușit doar să-mi înmâneze cartea ei de vizită și să spună că i-ar plăcea să lucreze cu mine. Ea nu-și imagina câte observații de genul ăsta mai auzisem eu în ziua aceea. Conversația noastră a fost foarte scurtă și când a ieșit din sală i-am pus cartea de vizită la un loc cu celelalte în poșetă

și am uitat de întâmplarea asta, până când soarta ne-a adus iarăși împreună în livingul lui Patsy.

Când am întrebat-o pe Linda ce motive ar avea ca să solicite o regresie hipnotică, n-a putut să-mi spună. Nu căuta răspunsuri la nicio problemă, nici nu era curioasă privitor la viețile trecute, avea doar acest sentiment copleșitor care nu-i dădea pace și simțea că trebuie să-mi dea ceva, deși nu avea absolut nici o idee ce anume era acel lucru. Pentru că munca mea era legată de Nostradamus, avea vaga idee că poate avea ceva de-a face cu el. Deja lucram cu câțiva oameni la completarea acestui proiect care a produs încă două volume din *Conversații cu Nostradamus*. Chiar nu aveam nevoie de o clientă nouă, mai ales de una care locuia la o depărtare de patru ore de mers cu mașina. Ea nu auzise despre celelalte proiecte în care mai eram implicată, și era complet confuză în ceea ce privește motivul pentru care se afla acolo.

Am oftat și m-am gândit că regresia va duce probabil la o viață simplă obișnuită, lipsită de importanță pentru alți oameni și pentru oricine altcineva în afară de ea. Făcusem deja multe regresii în ultimele zile și nu aveam chef să mai fac încă una. Abia îmi reveneam după o răceală cu roșu în gât și energia mea era foarte scăzută în timpul acelei deplasări. Deși eram obosită, știam că trebuie totuși să fac sesiunea, din respect pentru ea. Când am început nu mă așteptam la nimic deși am fost plăcut surprinsă. Acesta este încă un exemplu al felului în care uneori poți să nu ai nici o așteptare și să descoperi că scena a fost pregătită de forțe aflate dincolo de cunoașterea și de controlul tău.

Am folosit metoda mea obișnuită de inducție hipnotică, ca să o duc pe Linda într-o viață trecută. Când a intrat în scenă, vocea ei era relaxată și atât de tăcută încât îmi era greu să aud ce spune, dar știam din experiență că vocea ei își va spori volumul, pe măsură ce vorbeam. A văzut frunze pe jos și a știut că se află într-o pădure, dar a fost surprinsă să vadă că avea corp de bărbat. Purta cizme până la genunchi și o cămașă cu mâneci lungi. A descris un bărbat tânăr de aproximativ douăzeci de ani, cu păr brunet lung și ondulat, cu barbă și mustață. Ochii lui erau de un albastru pă-

trunzător. Bărbatul tăia lemne în pădure, aproape de locuința sa. Asta a părut să o mire pe Linda. „Simt că nu e necesar să fac asta, că alți oameni pot să facă asta pentru mine, dar îmi place să o fac pentru că sunt singur și-mi place sentimentul și entuziasmul muncii fizice”.

I-am sugerat să se uite la locul unde locuia. „E un castel, spuse ea, un castel cu o punte care se poate ridica și cu steaguri care flutură în vânt pe pereți. Tatăl meu este regele”.

*D: Atunci cu adevărat nu e nevoie să tai lemne, nu-i așa?*

L: Nu, dar e distractiv, mă face să mă simt bine. (Încet) Oamenii cred că sunt nebun.

*D: De ce cred asta?*

L: Pentru că îmi place să muncesc, să fac muncă fizică. Nu-mi place viața de la curte, este atât de superficială. Când lucrezi cu mâinile, ai un sentiment de împlinire pe care nimic altceva nu ți-l poate da.

Numele lui era Bartholomew și locuia în castel cu familia și cu mulți alți oameni, inclusiv servitori.

L: Este o comunitate mare. Trăiesc cu toții în interiorul zidurilor cetății.

*D: Dar măcar nu te simți singur, nu-i așa?*

L: O da! Lor nu prea le pasă de mine. Ei nu cunosc interesul meu pentru învățătură. De fapt, nu îi interesează cunoașterea. Eu sunt fericit în felul meu.

Situația din țara lui nu era pașnică. Existau multe pericole și trebuiau să stea închiși între zidurile castelului.

L: Țăranii vor să se revolte. Nu sunt tratați foarte bine. Așa încât nu poți să ieși afară fără o escortă.

*D: Ce crede tatăl tău despre modul în care se comportă oamenii?*

L: Este vina lui. Nu este bun cu ei. Nu încercă să-i ajute. Îi folo-